

Reisebrev nr. 1: Boston 18.april 2013

Ja, så er turen min vart I over ei uke. Her sitter jeg i Boston, kanskje i dag den sikreste byen i USA. I luften sirkler fly og helikopter. Det vrirler av uniformert politi i byen. Hvor mange som ikke er i uniform vites ikke.

Det var rart å gå på Boyston Street. TV-busser med store antenner preget gatebildet. Deler av gate var avsperrert, og ved en av sperringene ble det lagt ned minneskriv, flagg og blomster. Flere TV-selskap laget reportasjer. Der var det også minnemarkering med sang og bønn for de tre omkomne. Boston er tydelig en by i sorg.

Da bombene ble sprengt, satt jeg på tog i Florida. Ei dame litt lenger framme i vogna fikk en melding om bomber i Boston. Minuttet etter kom det melding fra eldste datter: «Pappa, du skal vel ikke til Boston?» I sør var folk lite opptatt av det som hadde skjedd. Det blei flagget på halv stang ved noen offentlige bygninger. Det var alt.

Først på Penn Station i New York merket jeg for alvor den økte beredskapen. Der var det soldater med automatvåpen og horder av politi, sikkert bevæpnet de også. Det var nøye kontroll av passasjerene som skulle med toget til Boston. Enkelte blei tatt ut av køen, deriblant jeg. Et spesialpapir ble dradd over bagasjen. Deretter blei det sendt gjennom en maskin. Heldigvis ga det ikke utslag!

Men for å begynne med starten. Jeg dro fra Tønsberg tirsdag i sist uke. Det var kjølig – ned mot 0 grader. Da jeg med genser og utejakke gikk ut av terminalen i Newark utenfor New York slo varmen mot meg – mer enn 25 grader Celsius. Det var overgang, og verre skulle det bli. Nær Baltimore viste offisielle målinger 91F. Det tilsvarer ca. 33C – rekord for 10. april.

De første dagene ble tilbrakt sammen med familie, men det ble også en tur Down Town Washington DC for å se på den fantastiske blomstringen til de japanske kirsebærtrærne.

Søndag starta togferien. Turen gikk sørover. Egentlig ganske kjedelig med mye trær lang linja og lite å se. Bedre ble det i Florida. Litt artig å se store plantasjer med mandariner og appelsiner.

Tirsdag var en stor dag. Jeg liker ikke storbyer. Derfor leide jeg meg bil og dro til Key West. Været var strålende og VARMT. Det er ikke vanskelig å kjøre bil i USA. Det er vanskeligere å finne fram, og å ligge i rett fil så en får den riktige avkjøringa, men med norsktalende GPS gikk det meste bra.

Jeg har mye å lære når det gjelder bilutleie. Jeg tror jeg gjorde alle feilene så den billige bilen blei tilslutt ganske dyr, og når jeg ikke fylte opp tanken før like utenfor flyplassen i Miami der bensinen kostet mer enn 1 dollar mer pr gallon enn andre steder, kortautomaten krevde 5 siffer i pin-koden slik at jeg ikke kunne bruke VISA-kortet slik at jeg måtte bruke manuell pumpe, og han som fylte opp tanken tilslutt spurte da jeg ikke husket å gi tips: «Do you have a gift for me?», var begeret fullt. Tips er noe tull!!

Men bilen var bra – en Ford Fusion – av siste modell. Da jeg etter litt feilkjøring endelig kom meg på Highway 1 South, var det meste gjort. Skilter med dyr som krysser vegen, har jeg sett mange av. Skilt med «deer» var det også mange av, men jeg sperret virkelig opp øyene da det dukket opp skilt med «Crocodile Crossing».

Turen utover «The Keys» var som en hopping fra den ene blomstrende palmeøya til den neste. Mellom «The Keys» var det lange bruer. Synd at naturen ble skjemet av gamle, rustne og delvis nedfalte bruer og gyselige betong kraftmaster. Her trenges en skikkelig opprydding! Konstruktøren av mastene har neppe hatt særlig fokus på god design og estetikk. Takke seg til «Monstermastene» i Hardanger.

Temperaturen hele tiden lå mellom 85 og 90F. På strendene ute i Key West var det yrende liv med bading. Temperaturen på vannet var sikkert meget bra.

Det var en lang tur – ca. 550 km -, og da jeg nærmet meg Miami, «datt mørket ut av en sekk». Det var ikke snakk om skumring. Å finne fram til det stedet jeg skulle levere bilen, var problematisk for vegen over vegen som under vegen som gjorde en «loop» for så å gå over vegen jeg tidligere hadde kjørt under. Da jeg endelig kom inne i bygget der bilen skulle leveres, fant jeg ikke skiltet til «Dollar», og så var det ny rundtur. Jeg vet ikke hvor mange runder det ble, men til slutt blinket det blått og rødt bak meg og en hyggelig Police fikk rettledet meg. Da fant jeg «Dollar» på «Level 2».

Nå har jeg vært innom på Tampa, Miami og Key West der pappa tilbrakte vintre da han arbeidet på Yacht tidlig i forrige århundre – Florida om vinteren og «Lakene» om sommeren lyder som en god kombinasjon.

En ting som overrasket meg i Miami og på «The Keys» : Det var langt flere som snakket spansk enn engelsk, og den engelsk som de spansktalende snakket, var ofte svært dårlig. Nå vet jeg at omtrent 80% av innbyggerne i Miami har spansk som morsmål. «Little Cuba» passer godt som et annet navn på Miami!

Det ble et langt brev denne gangen. I morgen skal jeg til Portland, Maine. Lørdag blir jeg i Boston og søndag drar jeg videre på tvers av USA til Sacramento, CA. Det blir noen dager sammenhengende togreise, bare avbrutt av noen timer i Chicago.

Torstein